

som Arbejderne i Almindelighed gøre det, naar de sige: Lad os faa nogenlunde rimelige Arbejdsvilkkaar, en nogenlunde rimelig Arbejdstid! Thi selv om vi skulle nøjes med en mindre Løn i en Del Aar, kunne vi holde saa meget længere ud, og vor Familie er da ikke saa udsat for at miste deres Forsørger i en temmelig ung Alder! Saadan tror jeg, at Lodserne ville ræsonnere, og hvis de gøre det, er jeg vis paa, at de ræsonnere rigtigt. Det kan sikkert ikke hjælpe dem, at de i Løbet af nogle Aar — idet vi stadig holde os til, hvad man fra Kommissionens Side har stillet op for dem som Løkkemiddel: den høje Løn — kunne faa denne høje Løn, naar de saa paa Grund af hele den Maade, hvorpaa deres Virksomhed skal udføres, i Løbet af nogle faa Aar ere Vrag og ikke kunne arbejde mere.

Jeg er imidlertid sikker paa, at Sagen kan ordnes paa en langt forsvarligere Maade i det hele taget, ogsaa langt forsvarligere for Statens Vedkommende, idet vi ikke kunne komme bort fra, at den danske Stat i sin Tid har faaet en meget stor Sum netop for at holde disse Lodserier vedlige. Jeg tror, som sagt, at Forholdene kunde ordnes paa en forsvarligere Maade ogsaa for Staten end ved det, der er foreslaaet her. Og et er sikkert: det kan ordnes paa en langt humanere Maade overfor Lodserne, der nu ere stillede over for det Spørgsmaal i Huj og Hast at skulle tage Bestemmelse om deres Stilling i Fremtiden, at skulle tage Bestemmelse i Dag, i Løbet af nogle Minutter, om, hvorvidt de, hvis denne Lov træder i Kraft, ville lade sig afskedige med 1,200 Kr. i Pension eller vedblive at fungere som Lodser. Det er en Afgørelse, som det sikkert ikke er let for en Mand at træffe, naar han staar i den Stilling. Det vilde altsaa være langt humanere over for Lodserne at give dem nogen Tid til dog at tænke over, hvorvidt de ville gaa ind paa dette eller hint.

Ganske vist skal jeg indrømme, at for saa vidt de Beregninger, der her ere stillede op for Helsingør Lodseris Vedkommende — Dragørs har jeg ikke haft Lejlighed til at kontrollere eller beregne — ere rigtige, vilde den her foreslaaede Ordning kunne blive mere indbringende for Lodsinspektørerne end den, vi have i Øjeblikket. Men jeg kan dog ikke tænke mig, at det i første Række skulde være disse Embedsmænds økonomiske Stilling, som der tages Hensyn til paa Lodsernes Bekostning. Det tror jeg ikke, men jeg

maa sige, at det kan se saaledes ud efter det foreliggende Forslag. Jeg maa indrømme, at det kan være ganske rart for en Lodsinspektør, som f. Eks. Lodsinspektøren i Helsingør, der, hvis Lodserindtægten bliver uforandret, som den har været de sidste Aar, vil faa en Stigning i Indtægt fra knap 3,000 Kr. aarlig Løn til 4,716 Kr. Det er selvfølgelig en udmærket Lønforbedring at faa, det kan jeg ikke nægte. Hans Arbejde bliver ikke større, det bliver tværtimod mindre. I Stedet for, at han nu har 15 Mand og de 2 Ekstramænd at kommandere over, faar han i Fremtiden kun 7 Mand og de Ekstramænd, man mener at faa Brug for ved Lodseriet. Hans Arbejde bliver mindre, men han faar betydelig større Løn. Det skal jeg imidlertid ikke i dette Øjeblik komme ind paa.

Maa jeg maaske gøre et lille Spring og stille et Spørgsmaal til den højtærede Minister. I Loven af 22. Marts 1897 staar, at Lodsinspektørerne ved Helsingørs og Dragør Lodserier lønnes af Statskassen med en Lønning, svarende til halvanden Fastlodspart af Lodseriets Nettofortjeneste. Ved Fastlodspart maa man jo forstaa den Delingssum, som er stillet op i Lovforslaget som den Norm, man i saa Henseende skal regne med. Nu er mit Spørgsmaal til den højtærede Minister dette: Er denne Bestemmelse saaledes at forstaa, at de paagældende Lodsinspektører for deres Funktionstid oppebære aarlig halvanden Fastlodspart af, hvad Nettofortjenesten var i 1897? Det er mig nemlig bekendt, at medens en Fastlodspart ved Helsingørs Lodseri i 1904 kun var 2,032 Kr. og i 1905 kun 1,663 Kr., har Lodsinspektøren i Helsingør betalt til Pensionskassen 179 Kr. 97 Øre om Aaret, men det svarer efter 5 pCt. til en Lønning af 3,600 Kr. Nu vil jeg altsaa spørge: Er der i Aaret 1904—05 udbetalt Lodsinspektøren ved Helsingørs Lodseri 3,600 Kr. i Løn? Thi hvis det er Tilfældet, kan jeg saa meget bedre forstaa, at Forslaget her er fremkommet, og at der fra visse Sider er saa overordentlig stor Hast med at faa det gennemført; thi saa gælder det, som jeg nævnte før, for Lodsinspektørerne om at faa det igennem hurtigst muligt for at sikre sig selv den højere Løn og det ringere Arbejde, medens det hele gaar ud over Lodserne. Jeg skal saa, idet jeg haaber, at den højtærede Minister vil besvare dette Spørgsmaal, atter vende tilbage til Sagen.

Jeg er sikker paa, at denne Sag kunde ordnes paa en langt bedre og for